Wana rahwas.

Kord sõitis üks suurtsugu würst ratsa hobuse seljas ja juhtus ühte metsa peresse, kus üks wana halli peaga mees, haledaste nutis. Tema pidas hobuse kinni ja küsis temalt: „miks sa wana taat nutad?“ Wanamees kostis: „Mu isa on mind peksnud.“ Würst imetles, et sell wanal mehel weel isa. „Mis eest on siis sinu isa sind peksnud?“ „See eest, et mina tema isa sülest mahapillasin!“ ütles wana hallipeaga mees. Siis pani würst seda weel enam imeks, et sell mehel mitte ise, waid pealegi weel wana isa oli, ja läks neid sellepärast tupa waatama. Würst nägi aga rõõmuga, et tuba laste-lastega püsti täis oli, mis kõik ühest isast sündinud. Ta küsis, kus see wana isa pidi olema? Lapsed näitasid temale, ja see oli nii wana ja wõimatu, et ta kui üks wäeti laps sai süles hoitud ja sõõdetud. Würst küsis, mis nad jooma ja sõõma pidid, et nemad nõnda wanaks elasiwad? Nemad ütlesid: „Meie ei ole muud ühti sõõnud ning joonud, kui leiba, wõid, kapstad, soola, kalad, piima ja wett.“ „Eks teitel ei ole siis ka liha, õlut, wiina ja tubakast?“ „Ei, kes annab waeste talupoegadele liha ja õlut. Wiin ja tubakas on meil koguni tundmata.“ Würst arwas, et nad sest wist olla nii wanaks elanud, et nemad wiina ja tubakast ei pruukinud.

Rebane tubaka piibuga.

Kord wõtis rebane nõuuks, ka inimese wiisil maa peal elada. Selle jauks muretses ta omale piibu. Kui ta nüüd kodu tuli, siis pani ta oma piibu suitsma, aga õnnetuseks oli tuluke maha hõlgede sisse kukunud ja tema pesa sellest põlema hakkanud. Esiteks ei saanud Rebane suitsust omite aru, ta arwas aga piibu suitsu olema, sest tema pea jaunas tubaka suitsust. Wiimaks tõusis tule leek nii suureks, et ta läbi tule pidi kargama, kus ta oma habeme ja saba ära kõrwetas; Sell wiisil pidi ta teiste naeruks ümber hulkuma.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1885, lk. 31